

Fay Hattındayız-15

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (79.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Ahir zamanda ümmetimizin ve fertler bağlamında her bir Müslüman'ın karşılaşması muhtemel sorunlar üzerinden, fitneye dönüşmüş imtihanlarımızı mütalaa ederken tüm bu hususlarda bir meseleyi a Müslüman'ı için söylüyorsak bu ümmet için de saylenebilir. Ümmet bu bakımdan, bütünü biri ve biri bütünü gibi olması gereken düzendedir.

Mesela "Endonezya'da Müslümanlar bir rejim sorunu yaşıyorlar, bunun doğal sonuçlarından biri olarak orada çocuklar küçük yaşta sömürülüyor, çalıştırılıyorlar" türünden bir cümleyi de bu açıdan bakarsak kurmamalıyız. Böyle bir cümle olsa olsa Batılı haber ajanslarının yansıttığı türdendir. Hâlbuki biz bir ümmetiz ve nihayetinde Suriye'miz, Irak'ımız değil ümmetimiz vardır. Suriye'deki parçamızın böyle bir sorunu olduğu konuşulabilir ama orası hakkında 'dışarıdan' bir yer hakkında konuşulur gibi söz açılmaz. 'Benim olmadığım her yer yabancıdır' şeklinde bir anlatım Batı mantığıdır. Başka coğrafyada yaşayan kimselerin sorunları ya da durumlarından bahsettiğimizde ümmetimizin organlarından biri hakkında konuştuğumuz şuuruyla söz açarız.

"Endonezya'daki ya da Medine'deki Müslümanlar'ın belli bir sorunu olduğundan" ziyade bu sorundan bahsederken "bizim Endonezya'da/Medine'de böyle bir sorunumuz olduğundan" söz etmek, meseleyi sahiplenmek ve dışarıdan bakmamaktır. Tıpkı Endonezya'daki Müslümanlar'ın başarılı bir görüntülerinden söz açıldığında mezkûr başarının 'bizim' olması gibi.

Kitle ya da insan birikimi değil, ümmet olmamız böyle bir bilinci gerektirir.

Buraya kadar sıraladığımız konuları ve fitne mefhumu etrafında neleri kastettiğimizi uzunca izah ettikten sonra mevzuu bazı satırbaşları etrafında toparlayacağız.

- Allah Teâlâ'nın bu ümmete doğal afetler, insanî ilişkiler, şeytanın projelendirip musallat ettiği türden sıkıntılar dâhil olmak üzere bütün dertleri günahkârların günahlarının döküleceği sebepler olarak yarattığını unutmamak gerekir. Bir yerde çökmüş ev enkazının altında kalan ya da bir katliama maruz bırakılan Müslümanlar'ın manzaranın tamamındaki kaosta ifade ettikleri, ahirete günahsız ve veballerinden kurtulmuş hâlde gitmelerine sebebiyet verilmesidir. Günahların temizlenmesinin yegâne yöntemi bu değildir şüphesiz ancak nasıl ki namaz da cennete girme sebeplerinden biridir, tıpkı başka sebeplerde olduğu gibi; günahlardan arınmanın da farklı yolları vardır.

Ramazan-ı şerifi kalp huzuruyla yaşamamıza engel olarak içimizde duran stres bile günahlarımızın dökülme sebebi olarak ahirette bizi bulacaktır. İlla ki bir belaya uğramış olmamız yahut çocuğumuzun kazada vefat etmesi gerekmiyor. Hakiki bir mümin, sadece bir gün sabahtan akşama kadar haberleri dinlemiş olsa müminlerin yaşadıkları topraklarda meydana gelen hadiseleri duymaktan adeta ciğerleri patlayacakmış gibi içi gam ve kederle dolarak huzursuzlanır.

Bu sanki her biri çekiçle kafamıza vurulmuş gibi hissettiğimiz haber bombardımanı bile Allah'ın izniyle müminler için rahmet vesilesidir. Ebu Davud'un rivayet ettiği hadis-i şerif, Allah Teâlâ'nın bu ümmete rahmet ettiğini ve gafletlerinin sonuçları ahirete intikal etmesin diye dünyada afetlerle ve musibetlerle ümmetimizin günahlarının döküldüğünü buyurmaktadır.

- Olaylar ne denli büyük ve sonuç ne olursa olsun, mümin asla ve kata ölüm isteyemez. 'Ölsem de kurtulsam' sözü müminin ağzından çıkmaz. Hedef bir saniye olsun fazla yaşamak ve bir kere daha Allah demektir. Ölümü temenni yoktur, ölüme hazırlıklı olmayı temenni vardır. Sıkıntıların dayanılamayacak raddeye gelmesi bir realite olabilir ancak ölüm, korktuğumuzdan

çok dünyada kalıp Allah'ı anmayı ve toprağa Müslüman olarak bir nefesle daha basmayı isteyeceğimizden, tercihimiz değildir.

Kâfirler dünyadan alacakları bir şeyleri kalmadığını görünce kendi elleriyle hayatlarına son vererek intihar etmeyi düşünürlerken müminde böyle bir şey yoktur. Mümin son nefesine kadar ümitvardır ve bunu kaybederse imanını da kaybeder. Ölümle karşılaşma anında bile onu isteyen değil, ona hazırlanan olmak ve salih ameller, nesil bırakmak, şeriata hizmete yarayacak iş açısından hazırlanmak tercih konusudur.

- Karşılaşılabilecek bir yığın musibetin yanı sıra önemli bir noktayı hiç unutmamak lazımdır: Kıyamete doğru yaklaştıkça ümmet-i Muhammed'in hatta bütün insanların başına gelecek en büyük imtihanlardan biri, Allah Teâlâ'nın dünyadan bereketi çekip almasıdır. Paranın, zamanın, dostluğun ve muhabbetin bereketi gidecektir ve bu Allah'ın yazgısıdır.

Bereketin gitmesi, iskeletin kalıp damarların ve kasların çökmesi demektir. Ortada bir iskelet olacak, onu hareket ettirecek bir kas sistemi ise olmayacaktır. Ölü desen ölü değil ama yaşamıyor da.

Hatta o kadar ki ibadetin dahi bereketi kalkacaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem daraldığında, "Bilal, bizi rahatlat" buyurarak ezan okutması ve namaz kılması, namazın bereketidir. Keza orucun, hacın, Kur'an okumanın bereketi vardır. **Anne-babayı seyretmenin, sırf onlara doğru bakarak gözlerini onlardan ayırmamanın dahi bir ibadet değeri varken onların hizmetini görmek için bakmanın bile yerine getirilememesi, kaybolmuş berekete işaret eder. Bu, anne-baba gibi bir bereket kaynağının kaybedilmesidir. Üstelik Efendimiz aleyhisselam, "ana-babası yaşlı olduğu hâlde cennete giremeyenin burnu sürtünsün" diye beddua etmiştir.**

Bereket kayıplarının belki en ağırı ise zamanın bereketini yitirmesidir. Bu Allah'ın azabının inmeye başladığını gösterir. İnsanların tarlalarda kağrı arabalarıyla iş gördüğü, bugün bir traktörün saatler içinde hallettiği işi belki haftalar boyunca yapabildiği imkân bolluğunda, inekleri sağmak ve çamaşırları yıkamaktan arabasızlığa kadar bir yığın zahmetin olmadığı zamanlardayız. Bu imkânların bulunamadığı yıllarda insanların sıla-i rahim ve dostluk için vakitleri vardı ama bütün elektronik cihazların 'akıllı' hâle geldiği günümüzde arkadaşlara zaman ayıramamaktan söz edilebilir.

Çok değil, günümüzden elli sene önce de insanlar bizim şimdi yaşadığımız yirmi dört saatlik günleri yaşıyorlardı ama bizim bir günde görebildiğimiz işlerden daha fazlasının altından kalkabiliyorlar, üstelik bunların hiçbirini tuşlara basarak hallediveremiyorlardı. Hastaneye götürecekleri hastayı sırtlarında taşıyorlar, şehre yürüyorlardı. Şimdi ambulanslar kapımıza kadar geliyor ama sağlığın, ilacın ve doktorluğun kıymeti azalmıştır. İnsanların buz kesen havalarda cami cemaatine yürüyüp gittikleri devirlerde değil, camilerimiz ısınıyor ama cemaat görülemiyor.

Çünkü zamanın, akrabalığın, paranın, suyun, toprağın bereketi gitmiştir. Gözlerimizde fer olarak duran bereketimiz gitmiştir.

- Şu içinde bulunduğumuz dönem dua dönemidir. Allah'a duamız kadar yakın olacağız ve bize duamız kadar rahmetiyle davranacaktır. Dua kalan son bereket damlalarımızdır. Fakat 'dua'dan kasıt, kandil akşamlarında bazıları nerdeyse şova dönüşen merasimler ya da namazdan sonra hazır otururken birkaç dakika daha bekleyip imamın söylediklerine mecburen el kaldırıp âmin demek değildir.

Dua, müminin hususî bir seansıdır. Özellikle şu dönemde müminler sıcaklık ve samimiyet ile hissederek bağırmasına basmalı ve Allah ile konuşurcasına dua etme lezzeti yaşamalıdır. Dün de dua için uygun bir gündü, her zaman da uygundur. Ama fitne zamanı olan günümüzde çok daha elzem hâle gelmiştir. Dün mutlak bir iş olan dua, bugün acil oldu. Belli bir dua kitapçığını, bir hocanın derlediği duaları da kastediyor değiliz. Kur'an'ımız dualarla doludur. İnsan bu duaları kendine virt

edinmeli, bunları okumadan evden çıkmamayı, yatağına girmemeyi prensip olarak yerleştirmelidir. Yürüyüşte okunabilir, bir iş üzerindeyken tekrar edilebilir.

Örneğin:

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ.

(Bakara suresi, 201. ayet)

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ.

(Bakara suresi, 286. ayet)

Fatiha, Felak, Nas sureleri ve Ayetelkursi büyük dualardır. Bir Müslüman hafız olmadan veya medreseye gitmeden en azından üç-dört sayfa dua biliyordur. Mesela aslında biliyor olduğumuz hâlde bir dua olarak tekrarlananın aklımıza gelmediği muazzam bir cümle de salavattır:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، فِي الْعَالَمِينَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.

Bir başka önemli dua da Peygamber aleyhisselamın mübarek dilinden tekrar ettiğimiz kunut dualarıdır. Bir Müslüman bu kunut dualarını tekrar etse ve başka hiçbir dua etmese dünyanın en güzel dualarının dilinden döküldüğü harika bir mümin olur:

اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْتَعِينُكَ وَنَسْتَعْفِرُكَ وَنُؤْمِنُ بِكَ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْكَ وَنُثْنِي عَلَيْكَ الْحَمْدَ كُلَّهُ نَشْكُرُكَ وَلَا نَكْفُرُكَ وَنُخْلِجُكَ وَنَتْرُكُ مَنْ يَفْجُرُكَ اللَّهُمَّ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَلَكَ نُصَلِّي وَنَسْجُدُ وَإِلَيْكَ نَسْعَى وَنَخْفِدُ نَرْجُو رَحْمَتَكَ وَنَخْشَى عَذَابَكَ إِنَّ عَذَابَكَ بِالْكَفَّارِ مُلْحِقٌ.

Buharî ve Müslim'den bir hadis-i şerifte de İbni Abbas radiyallahu anhümanın rivayetiyle, Efendimiz aleyhisselamın zor zamanlarda tekrarladığı dualardan olmak üzere zihnimize yerleştirmeliyiz:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ، وَرَبُّ الْأَرْضِ، وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ.

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in namazda selam vermeden önce "Rabbenâ âtinâ..." ile beraber okuduğu bir dua daha vardır:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَفِتْنَةِ الْمَمَاتِ
اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْمَأْتَمِّ وَالْمَغْرَمِ.

Yine Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in dualarından:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَورَاتِي وَآمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ وَمِنْ خَلْفِي وَعَنْ يَمِينِي وَعَنْ شِمَالِي وَمَنْ فَوْقِي وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ مِنْ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي.

Bunlar Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in okumamızı söylediği dualardandır. Bilhassa son dua metni, Efendimiz'in amcası Abbas radiyallahu anhümaya öğrettiği duadır.

Elbette siyasî çalışmalarımız, para konusunda ilerlemelerimiz olacak, maddiyat konusunda tedbirlerimizi alacağız ancak bütün bunları mümince yapabilmemiz için maneviyatımızın sağlam olması ve bereketin üzerimizden kalkmaması lazımdır. Bu da dua ile mümkündür.

- İbadetler bu zamanda, diğer zamanlardakinden daha makbul, sevabı daha yüksek ve kurtarıcı özelliği daha yüksektir. Resûlullah aleyhissalatu vesselam, fitneli zamanlarda ibadet etmenin ona hicret etmek gibi olduğunu buyuruyor. Medine'ye Resûlullah aleyhisselama hicret etmek ne anlama geliyorsa, herkesin şehvetine takıldığı, insanların paranın peşinden koştukları zamanda cemaatle namazı ihmal etmemek ve Kur'an okumaya bağlanmak o anlama gelir.
- Efendimiz aleyhisselamın; Ebu Davud'un 4341, Tirmizi'nin 3058 ve İbni Mace'nin 4014 numarada rivayet ettikleri bir uyarısı vardır. Kıyametin yaklaştığını ve fitnenin ağlarını Müslümanlar'ın üzerine gerdiğini anlamamız için müşahede edilecek işaretlerden biri, "herkesin kendi görüşünü en iyi kabul ettiği zaman ve ortam"dır.

Kendi söylediklerini İslam'ın kurtuluşu için tek görüş, hocasının kitabını okunacak tek eser, gidip geldiği vakfı takip edilecek tek kuruluş, siyasî düşüncelerini Müslümanlar için yegâne reçete... görülen ve pratiği de abartısız biçimde böyle olan, insanların kendi görüşünü eksen kabul etmesi fitne zamanının karakteristiğidir.

Bu minvalde Müslümanlar'ın "birlik olalım, beraber olalım..." türünden söylemleri de aslında bu çağrışı yapanların bir gruba katılarak parçalılığı en azından bir parça da olsa azaltmaya yanaşmayıp başkalarının kendi grubuna doğru katılmaları ve onu 'güçlendirmeleri' yönünde davranmaları hasebiyle isabetsizdir. Güçlü ve doğru olan ümmettir; ümmetten bir kişi güçlü ve doğru değildir. Öyleyse etrafında toplanılacak olan 'ümmet'tir.

(Bakınız: Dünya Nasıl Dönüyor-78)

- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ahir zamanda vuku bulacağını haber verdiği olaylara dair hadis-i şerifleri özellikle bir olaya indirgememek gerekir. Belli bir gün mehdinin geleceği haberinin üzerine bir kişi için "şu mehdidir" demek doğru değildir. Ahir zamanda insanların belli bir işi yapacaklarını söyleyen hadisleri ima ederek bir kişi hakkında, "işte şu olayın haber verdiği!" dememelidir.

Bu bir bakıma belanın mıknaş alanında kalmayı arzu etmektir ve yanıltır. Resûlullah aleyhisselamın haber verdiği bilgilerin nerede ve ne zaman gerçekleşeceği onun bildiği şeydir. Kastettiğinin kesin biçimde belirli bir şey olduğunu söylemek ona müdahaledir ve caiz değildir.

- Efendimiz aleyhisselamın geleceğe dair verdiği bilgiler, felsefesinin yapılması için değil o günlere hazırlık yapılması içindir. Fitne zamanında yaşıyoruz diye ümmetimize ikaz için yazılmış bu satırlar dahi konuşmuş olmak için değil tedbir almak içindir. Tedbir için kullanılmayan bilgi bizim lehimize değildir.

Kıyamet günü herhangi bir Müslüman'a fitnelerle ilgili kaç tane hadis bildiği sorulacak değildir; bildiklerinden kendine ne kadar korunma sağladığı sorulacak, hadisleri ne kadar uyguladığına bakılacaktır. Dolayısıyla öğrendiklerimizi bir lüks gibi göremeyiz. Hakkında gevezelik etmek ya da felsefesini yapmak için öğreniyor değiliz.

- Defaaten duyduğumuz hadis-i şeriftir: "Kendisiyle ilgili olmayan işi terk etmesi kişinin Müslümanlığının güzelliğindedir." Öyleyse böyle bir işle uğraşıyor olmak da kişinin İslam'ının kalitesinin düşüklüğüne işaret eder. Siyasette de ticaretle de ilmî meselelerde de elâlemin arasındaki konularda da böyledir. Kendisiyle direkt ilgili olmayan bir konu kişiyi alakadar etmez.

İnsanın yüzde yüz oranında bizzat ilgili olması gereken hususlar dini, hayatı, sorumlusu olduğu ailesi-çocukları, ebeveyni ve akrabasıdır. Sonra dünyadır, uzaydır... ama küçük bir daireden büyüğüne açılmak şartıyla: Önce imanını ve insanlığını koruma altına almalıdır. Kendini teğet geçip bir sonraki dairede bulunan işlerle ilgilenmesi kişinin Müslümanlığında kalite düşüklüğüdür. Demek ki Müslümanlığın da güzeli ve güzel olmayanı bulunabiliyor.

Ahir zamanda meydana gelecek fitnelerle ilgili sıkıntıları ayetler ve hadisler etrafında hatırlatmamızı müyesser kılan Rabbimize hamd ile evvela kendi nefsim olmak üzere öğrendiklerimize amel edebilmeyi niyaz ediyorum.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.